

Erik Valeurs beretning om spædbørnehjemmet Kongslund gennem et halvt århundrede udvikler sig, som om tre slags historier snor sig rundt om hinanden. Foto: Kissen Møller Hansen

Roman: Som samfundskritik tyn- ges Erik Valeurs muskuløse roman- debut af selvbevidst sarkasme, mens den som krimi balancerer dygtigt mellem at være overlæst og ualmindelig ferm. Men det er som skildring af sårede børn, at den bider sig fast og bliver hængende.

Man gør børn fortræd

ERIK VALEUR:
DET SYVENDE BARN
692 sider, 300 kr.
Politikens Forlag
UDKOMMER I DAG

JAKOB LEVINSEN
jakob.levinson@jip.dk

Storm P.'s bemærkning om at kunst er, når det mislykkes, for når det lykkes, er det jo ingen kunst, gælder i høj grad dette forvoksede, men i flere henseender bevægende Kinder-æg af en fortælling.

For som de små 700 siders beretning om spædbørnehjemmet Kongslund gennem et halvt århundrede udvikler sig, kommer det mere og mere til at virke, som om hele tre slags historier snor sig rundt om hinanden.

Den, som den højt ansete journalist og dobbelte Cavlingpris-modtager Erik Valeur umiddelbart har ønsket at skrive, den, som han har haft brug for at bygge roma-

nen op omkring, og den, som det er blevet nødvendigt for ham at fortælle.

Klummer med ben

Specielt i de nutidige kapitler fra sommeren 2008 er der et lag af politisk og mediemæssig moraliseren forklædt som satire, der hverken virker særlig bidsk eller særlig opfindsomt turneret.

Her er karrierpolitikere og spindoktore, nationalistisk indvandrepolitik, forkvaklet flygtningedebat og bundkommerielle medier, hentydninger til virkelige begivenheder, samt søreme også en skandaliseret stjernereporter, der får mulighed for at forsone sig med sig selv.

Ind imellem er det nærmest som at læse en af Valeurs mediekritiske klummer tilføjet arme og ben. Ikke mindst, fordi så meget af medielaget og det brede samfundsperspektiv virker underligt påklædt i forhold til nerven i hovedhistorien, uanset hvor mange teoretiske paralleller det muligvis

er meningen, at man skal drage, og om børnehjemmet ligefrem skal være et sindbillede på velfærdsstaten som sådan.

Magten og vanæren

Mest af alt ligner det politiske lag dog en slags ham, der i et vist omfang bliver slidt af undervejs. Efterhånden bliver det nemlig mere

og mere tydeligt, at det er noget andet, det egentlig handler om.

Motoren i det særdeles vildtvoksende og komplicerede spændingsplot er nemlig væsentlig mere konkret. Den går på, hvordan rigets mest magtfulde politiker, der står lige for at blive statsminister, på én gang vil undgå vanære i forbindelse med nogle mystiske adoptioner fra børnehjemmet tilbage i 1961 og selv kende den fulde sandhed.

Mere end krimi

Det er der bare ikke ret mange, der gør, viser det sig. Med stor teknisk dygtighed og sans for spænding opruller Valeur sit plot med spring og antydninger frem og tilbage i tid og i et æskesystem af adskillige utroværdige fortællere, der ikke nødvendigvis ved nær så meget, som de selv tror.

Selv om der optræder et par politifolk og indtræffer en del dødsfald, er det imidlertid ikke en krimi i snæver genreforstand, omend Va-

» Når det gælder spørgsmålet om børns start i verden, er den inde, hvor smerten bliver siddende, og der ikke gælder nogen undskyldninger. «

leur lader til sagtens at kunne have skrevet en glimrende én af slagsen, hvis det ellers havde været det, han ville. Eller rettere sagt: Den grundlæggende forbrydelse er hverken politikerens ungdomsgerninger eller de nutidige forsøg på at holde sandheden i kort snor.

Født som uheld

Den består derimod i, hvordan de uønskede spædbørn i vekslende grad er kommet til at begynde tilværelsen som netop det. Uønskede.

Nogen slet og ret som udenomsægteskabelige uheld. Det mere end antyder, at børnehjemmet også har fungeret som et sted, hvor rigets mægtigste mænd kunne skaffe sig af med den type problemer, en human udgave af gamle dages englemagersker.

Uønsket for livet

Andre, i hvert fald titlens mystiske syvende barn, er et resultat af forkvaklede familieprojekter. Kærlighedsbørn i andet end rent fysisk for-